

Hana Oplatková jde s kůží na trh.

Oblečení jako druhá kůže...kromě primární utilitární funkce dáváme oblečením ještě cosi jiného najevo. Á propos vzpomínám si na dávnou báji při níž se hudebně soutěžilo mezi Apollonem a Marsyem. Ukázalo se, že soutěž je velmi vyrovnaná. Múzy které měly rozhodnout, byly okouzleny oběma nástroji, až nakonec Apollón vykřikl na Marsya: „Zkus udělat se svým nástrojem to, co já s mým. Obrat' ho nohama vzhůru a hraj a zároveň zpívej.“ V tomto ohledu flétna s lyrou může soupeřit těžko. A tak Marsyas musel, bohužel zaživa, s kůží na trh.

Hanka Oplatková nepředvádí tak drastickou scénu jak ono závěrečné zúčtování Apollóna s opovážlivým satyrem. Sama spíše troufale propojuje tradiční žánr malby s konceptuálním uvažováním o činnosti, kterou je malování. Ovšem sama forma pomalovaných oděvních součástí je hodně materiální a označení konceptuální není tak úplně na místě.

Malba je především více či méně intimním zpytováním tvůrce a až poté ukazováním, zveřejněním výsledku publiku. Jejím vystavením se ovšem umělec trochu sám svléká, dá se říci, že řada z nich se přímo obnažuje.

S myšlenkou udělat výstavu jednoduchým nainstalováním svlečených a pověšených kusů svého oděvu se Hana Oplatková také pustila do performativního útvaru. Tím se její akce z vtipné, akční obhajoby pomalovaných artefaktů posunuje k jinému oboru. Tady je autorka ještě trochu nejistá výsledkem či spíše záměrem. Akci promýšlela a zkoušela, dokumentovala na několika videích a sbírala reakce. Také se mnou Hanka konzultovala jak prezentovat výsledek, jmenovitě jestli je dramaturgicky zajímavější začít svlékáním či oblékat vystavené „obrazy“. Těď ještě při psaní těchto řádek nevím výsledek. To mohu posoudit až při premiéře.. Ale možná jsem jí mohl poradit, že dilema, zda artový obleček oblékat či vysvlékat, odstraníme zacyklováním akce do smyčky.

Každopádně teprve několika reprízami se může, ať ta či ona, forma performance vyvinout v adekvátní formu, se kterou bude autorka spokojena.

Rozhodně se nejedná o žádný fashion design, tvar oblečení je trochu neforemný, ale o to přece autorce nejde, vyvažuje to jistým naivizujícím kutilským způsobem provedení. Její prvotní zájem je malířská stránka, své oblíbené motivy komentuje slovem, spolu s fragmenty textu a detaily působícími jako symboly, se jedná o jakousi heraldiku. Celek je přesto, nebo proto poněkud heterogenní.

Možná právě touto bakalářskou prací může Hanka své přemýšlení posunout a upřesnit.

Co by mohlo její myšlení v tomto inspirovat, je tvorba Pauliny Olowské a její šaty vystřižené z obrazů a ušité do tvaru skutečných oděvů . Dále možná Andrea Zittel a její futurologické utopické uvažování o oděvu. Co je účel a co forma?

S oděvem si také pohrává američanka Beverly Semmes, jejíž surrealistické kostýmní artefakty můžeme vidět vystavované jako objekty. V některých kostýmech autorka pózuje, a její statická postava se stává součástí prostředí galerie nebo exteriéru.

Také pouliční akce *Walking Gallery* Denisy Belzové se zabývá podobným nošením obrazů. V ní autoři obrazů a dalších artefaktů, přinášejí divákům své umění až pod nos.

Každá líc má i svůj rub.

Doporučuji tuto práci k obhájení a hodnotím ji stupněm B

Jiří Sobotka

